

Nr 533.

Av herr **Olsson** i Mellerud **m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 155, angående vissa anslag under landsstaten för budgetåret 1952/53.*

I propositionen nr 155 angående vissa anslag under landsstaten för budgetåret 1952/53 hänföres Älvsborgs län jämte Västernorrlands län till grupp II. För landskontoret i Älvsborgs län föreslås bl. a. oförändrat 2 länsassessorer i Ca 31, medan för landskontoret i Västernorrlands län föreslås 3 sådana länsassessorer, likaledes oförändrat. Samtidigt föreslås för förstnämnda län 2 länsbokhållare i Ca 24, i vilket hänseende Älvsborgs län är ensamt i riket, och för Västernorrlands län 1 sådan länsbokhållare.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län har (propositionen s. 24) hemställt om en ny länsassessorstjänst. I yttrande över länsstyrelseutredningens förslag anförde länsstyrelsen härom följande:

Gång efter annan kommer det på tal, att beskattningsväsendet är av för stor omfattning för att i längden kunna inrymmas inom länsstyrelseorganisationens ram. Ehuru många skäl tala emot särskilda skatteverk, är det dock tydligt, att det landskamrerarna ålagda ordförandeskapet i länsprövningsnämnderna medför en betydande arbetsbörda. Inom detta län handläggas normaliter — här bortses från sådana extrapålagor som krigskonjunkturskatt, s. k. övergångsskatt, allmän fastighetstaxering, påtänkt investeringsskatt etc. — inom länsprövningsnämnden årligen ca 7 000 ärenden av skilda svårighetsgrader. Lyckligtvis — såtillvida — ha de skattskyldiga med några få undantag icke begagnat sig av sin rätt att bli muntligen hörda av nämnden. I längden kan man icke belasta länsprövningsnämnden som sådan med nyssnämnda från början ingalunda beräknade massanhopning av ärenden. Det är antagligt, att åt ordföranden kommer att i en eller annan ordning uppdragas att ensam avgöra en del av dessa ärenden. I varje fall är det påtagligt, att därest man vill upprätthålla kravet på att länsprövningsnämnden skall vara en regelrätt skattedomstol och att ordföranden skall kunna medhinna att läsa in och bilda sig en mening om vad de skattskyldiga respektive det flertal taxerings- och revisionsintendenter med deras stab av medhjälpare andragit och utrett i dessa mängder av taxeringsmål, är det nödvändigt att bereda landskamreraren -ordföranden nödig hjälp i prövningsnämndsarbetet utöver erforderligt föredragningsbiträde. Då landskamreraren är upptagen av sammanträden i prövningsnämnden kan han självfallet icke utan störningar för prövningsnämndsarbetet utföra löpande göromål i tjänsten i övrigt. Personalen å landskontoret är vida mer talrik än å landskansliet. Landskamreraren är följaktligen i hög grad i behov av ersättare såväl i prövningsnämnden som ock i tjänsteutövningen i övrigt.

Som ersättare för landskamreraren bör chefen för landskontorets allmänna sektion fungera. Åt denne bör sålunda tillika uppdragas att fungera som vice ordförande i länsprövningsnämnden. Särskilt av nu nämnd anledning men även det oaktat lär det väl icke finnas fog för att placera denne befattningshavare i lägre löne- och tjänsteställning än motsvarande tjänsteman på landskansliet. Kompetenskraven för dessa båda tjänstemän föreslås med rätta skola vara desamma. Om en lönegradsplacering i och för sig är befogad, bör tjänsten icke pressas ner av sådan anledning, att det förut å landskontoret finnes en taxeringsintendent, vars löne- och tjänsteställning betingats av helt andra orsaker.

Länsstyrelseutredningen har närmast tänkt sig en särskild sektion för anordnings- och bokföringsväsendet i de större länen men huvudsakligen av det skälet, att en decentralisering av beslutanderätten till förste länsbokhållare vore betänklig, stannat för ett uppskjutande av denna fråga. Om sektionen i och för sig är motiverad, får väl saken ej stranda på ett sådant skäl. I detta län med rikets största landsbygdsbefolkning och med dess många samhällsbildningar blir en dylik sektion betydande med dess stora medelsförvaltning och redogöraransvar. Den bleve det än mer, därest såsom länsstyrelseutredningen föreslår de kamerala uppgifter, som nu åvila särskilda länsorgan, skulle komma att överföras till länsstyrelsen. Med den struktur, som här förut föreslagits såsom oundgänglig för landskontorets allmänna sektion i övrigt, blir denna sektionens arbete så makt-påliggande, enkannerligen för sektionsschefen, att den icke tål vid ytterligare belastning med anordnings- och bokföringsärenden. Till en sektion för sistnämnda ärenden, vilken bör utrustas med ett lämpligare namn, förslagsvis sektion för medelsförvaltning, bör tvärtom från allmänna sektionen överföras ett lämpligt urval av ärenden. Man får då ett fullgott underlag för en sektion, som med bibehållande av förste länsbokhållaren bör förses med sektionsschef i likhet med övriga sektioner. Därmed tillrättalägges 1928 års* enligt länsstyrelsens mening olyckliga beslut att förse Älvsborgs läns landskontor med allenast en i stället för två, nu två i stället för tre länsassessorer. Chefen för medelsförvaltningssektionen bör besluta bl. a. i anordningsärenden, ersättningsfrågor m. m.

Departementschefen har i emellertid (s. 27) utan angiven motivering i förevarande hänseende förordat status quo.

I den del av propositionen, som behandlar lönegradsplacering av viss personal, har departementschefen (s. 34) anmält länsstyrelseutredningens uttalande, att den länsassessor på landskontoret i ettvarrt av de till grupp I hänförda Stockholms, Göteborgs och Bohus samt Malmöhus län ävensom i Västernorrlands län närmast är avsedd att biträda landskamreraren i prövningsnämndsarbetet. Då, såsom ovan sagts, Älvsborgs och Västernorrlands län hänförts till grupp II, synes uttalandet innebära, att behovet av biträde åt landskamreraren i Älvsborgs län skulle vara mindre än motsvarande behov i Västernorrlands län. Så är icke fallet. Såväl i fråga om folkmängd och geografisk utsträckning som näringslivets differentiering och ärendenas svårighetsgrad ligger Älvsborgs län före Västernorr-

*) Bör vara 1937 års.

lands län, vilket kan bestyrkas av inrikesdepartementets landsstatsavdelning. Älvsborgs län har också den folkrikaste landsbygdsdelen av rikets samtliga län.

I detta sammanhang bör icke bortses från den misstämning bland personalen å Älvsborgs läns landskontor, som skulle bliva en följd, om länet i förevarande hänseende sattes i lägre klass än Västernorrlands län.

Med hänvisning till vad sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta, att å landskontoret i Älvsborgs län skola finnas bl. a. 3 länsassessorer samt att därstädes nu befintliga länsbokhållartjänster i Ca 24 i stället minskas med 1.

Stockholm den 1 april 1952.

C. P. Olsson,
Mellerud.

Alarik Hagård.

K. A. Ryberg.

Sven Antby.

Patrik Svensson.
